

[Indenrigsministeren]

skal løse – men at vi udarbejder disse løsningsforslag efter generelle retningslinjer.

Ja, det gør vi, og det er med velberåd hu. Alternativet ville nemlig være usædvanlig ubehageligt for den enkelte kommune. Men også jeg har jo besøg af kommunalfolk, som kommer og siger: hvorfor henter I et overskud hos os? Vi har ikke noget overskud, vi har kun et underskud. Til det er at sige, at hvad enten kommunerne har overskud – hvad de vitterlig har, især når de står bag en lukket dør og taler med hinanden og måske ikke lige taler til pressen – eller de har et underskud, så ville underskuddet have været større, hvis vi ikke havde ført den økonomiske politik, vi har.

Alternativet til at lave nogle generelle retningslinjer ville jo netop være det, som for nogle herinde ikke er spiseligt og heller ikke er det for mig. Det ville være, at indenrigsministeriet og indenrigsministeren og regeringen skulle sidde og kigge den enkelte kommune i kortene og vurdere, om dens konjunkturbetingede overskud nu var så stort, som den sagde, eller som vi sagde, eller om de investeringer, den foretog, var rigtige eller forkerte, og om de vurderinger, den anlagde, var rigtige eller forkerte.

Det kunne måske gå, hvis det var én kommune, indenrigsministeriet på den måde skulle sidde og kigge i kortene, men enhver kan sige sig selv, at det kan ikke gå, hvis vi skulle sidde og diskutere med kommune for kommune. Det ville være en operation, der var dømt til at mislykkes. Og kommunerne kunne med fuld ret komme og sige: hvordan i alverden er det, I sidder og detailstyrer os?

Derfor skal vi være glade for disse generelle retningslinjer, som netop giver de kommuner, der gør en særlig og ekstra indsats med erhvervsfremme o.lign., mulighed for at beholde en del af den gevinst, som de derved opnår. Dermed tager vi netop ikke incitamentet fra den enkelte kommune, men tilskynder til noget sådant, og det ville vi ikke gøre, hvis vi tog nøjagtigt det overskud, som den enkelte kommune havde.

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne sige til indenrigsministeren, at jeg både ved førstebehandling, i betænkningensbidrag og i mit indlæg her i dag har bestræbt mig for at forklare, at staten har

et langt større indtægtsgrundlag, end kommunerne har, og at det i sig selv er en begrundelse for, at det er statskassen, der betaler, og ikke kommunerne, der kun har kommuneskatten og ejendomsskatterne som indtægter. Derfor virker det ikke på samme måde på skatteyderne i en vestjysk eller størstrømsk amtskommune eller en betrængt omegnskommune til København, om man forlanger, at skatterne skal hentes hos deres borgere som kommuneskatter eller ejendomsskatter eller de tages ud af statens kasse med dens langt større indtægtsmuligheder.

Den lovgivning, vi har i dag, giver jo ministeren mulighed for at yde tilskud til særlig vanskeligt stillede kommuner, uden at det af den grund i lovtæksten er skrevet, at indenrigsministeren har lov til at stille betingelser i forbindelse med det. Det er første gang i kommunestyrets historie, vi får en lovbestemmelse, der giver ministeren specifik ret til at gribe ind i en kommunes dispositioner.

I forbindelse med diskussionen om beskæringen af bloktilskuddene vil jeg gerne sige til indenrigsministeren, at hun skal lade være med den uvane, jeg synes hun somme tider lægger for dagen, nemlig at tage vore udsagn, når vi ikke direkte taler imod, til indtægt for sine synspunkter. Den holder altså ikke. Vi synes ikke, det er rigtigt at foretage de beskæringer i bloktilskuddene, vi synes specielt ikke, det er rigtigt at foretage dem i den størrelsesorden, og vi synes slet ikke, det er rigtigt at foretage det på den måde.

Så kan man aldrig så mange gange pege på de vanskeligheder, der ville opstå, hvis man gjorde det på en anden måde. De er efter vores overbevisning for intet at regne i sammenligning med de vanskeligheder, der skabes for nogle snese kommuner ved budgetlægningen for 1986, fordi de overhovedet ikke har det konjunkturbetingede overskud, som er grundelsen for, at der skal hentes penge i deres kasser. De vanskeligheder bliver bagatelliseret, dem taler man uden om, og i stedet for taler man om de vanskeligheder, folketinget, regeringen og ministeren ville få, hvis man valgte en anden fremgangsmåde. Det løser bare ikke problemerne for de kommuner, der på grund af dette her kommer ud i ganske alvorlige økonomiske vanskeligheder.

Foreløbig er der altså nogle, nemlig 44, der forlods skyldér 1 mia kr. til statskassen